

РЕШЕНИЕ

№ 44

гр. гр.Велинград, 18.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВЕЛИНГРАД, III - НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в публично заседание на първи април през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: МИЛУШ Р. ЦВЕТАНОВ

при участието на секретаря ВИОЛЕТА Д. ШАРКОВА
като разгледа докладваното от МИЛУШ Р. ЦВЕТАНОВ Административно наказателно дело № 20235210200305 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 59 и следващите от ЗАНН.

Обжалвано е наказателно постановление (НП) № 13-2300398/29.09.2023г. на Директора на Дирекция „Инспекция по труда“ – Пазарджик (ДИТ – Пазарджик), с което на основание чл. 53 от ЗАНН и чл. 416, ал.5 във вр. с чл. 414, ал.3 от КТ на ТП ДГС Селище с ЕИК:2016195800210 е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 1500 лева за нарушение на разпоредбата на чл.62, ал.1 във вр. с чл. 1, ал.2 от КТ.

Въззивната жалба е депозирана в законоустановения срок по чл.59, ал.2 от ЗАНН, от подписала я процесуално легитимирана страна с обоснован и доказан правен интерес, срещу санкционен акт по ЗАНН (наказателно постановление), подлежащ на съдебен контрол, пред родово, местно и функционално компетентен съгласно чл.59, ал.1 от ЗАНН съд, като жалбата е редовна от външна страна, с посочване на изискуемите по закон реквизити, поради което се явява процесуално допустима.

В нея се твърди незаконосъобразност и допуснати съществени процесуални нарушения при издаване на постановлението, при съображения, че: Директорът на ТП ДГС „Селище“ не познава лицето, без трудов договор, заради което териториалното поделение е санкционирано, а същото лице било наето от работник на поделението; същевременно се оспорва правоотношението между санкционираното предприятие и работникът без договор да е трудово – с неясния аргумент за липса на договорен резултат, но и с такива за липса на уговорена продължителност, ритмичност и повтаряемост на работната сила, работно място и възнаграждение в постоянен размер. Твърди се и че описанието на нарушението не е пълно точно и ясно и има несъответствие между това фактически описани и посочените в

постановлението правни норми. В съдебно заседание се добавят доводи за незаконосъобразност на постановлението – предвид отбелязването в него, че лицето без трудов договор е установено да работи в два отдела, стопанисвани от жалбоподателя.

Процесуалният представител на въззиваемата страна поддържа, че НП е издадено в съответствие с процесуалния и материалния закон, счита жалбата за неоснователна, при твърдения, че е установено извършване на санкционираното деяние. Моли наказтелното постановление да бъде потвърдено като законосъобразно, правилно и обосновано.

Съдът, след като прецени събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност и взе предвид доводите и възраженията на страните, приема за установена от **фактическа страна** следното:

По устна уговорка между Директора на ТП ДГС „Селище“ и назначеният като „работник ГС“ (л.5) в поделението И. С. Х. с прякор „Агата“ – през месец април 2023г. на последния е възложено да осигури работници, които да извършват дърводобив в отдели 147г и 152а в сечище в м. Стойков Чарк, общ. Сърница, в които осъществява дърводобивна дейност ТП ДГС „Селище“. Х. осигурява над 10 работника, сред които Б. А. Ц.. През месец април 2023г. тези работници полагат труд за ТП ДГС „Селище“ срещу заплащане, превеждано по сметка на Х., който им предава на ръка възнагражденията, но между поделението и съответните работници не са сключени трудови договори в писмена форма. На 20.04.2023г. се извършва съвместна проверка от служители на РДГ-Пазарджик и полицаи - в отдели 147г и 152а от сечището. При проверката служителите на РДГ-Пазарджик С. А., Н. Г. и М. Ч., установяват в двата отдела да извършват дърводобив няколко лица, като сред тях - конкретно в отдел 152а, установяват Б. Ц.. Тъй като лицата обясняват, че работят в стопанисвания от ТП ДГС „Селище“ отдел за „Агата“ - И. Х., без сключен трудов договор – РДГ-Пазарджик и РУ-Велинград изготвят констативни протоколи, снемат сведения и изпращат сигнала до ДИТ-Пазарджик. След допълнителна проверка, от страна гл. инсп. С. Г. при ДИТ-Пазарджик е съставен АУАН № 13-2300398/16.06.2023г. за извършено от ТП ДГС „Селище“ нарушение на чл. 62, ал.1 във вр. с чл. 1, ал.2 от КТ, на база на който е издадено и обжалваното наказателно постановление.

Описаната фактическа обстановка се установява от приложените към административнонаказателната преписка документи, приетите в съдебно заседание такива, както и показанията на свидетелите: С. Г., Л. Т., С. А., Н. Г., М. Ч., И. Х., Б. Ц., Р. М., А. Н. и С.Ш..

В показанията си И. Х. категорично и ясно сочи, че директорът на ТП ДГС Селище устно му е възложил да осигури работници, които да извършват дърводобив с стопанисваните от поделението отдели 147г и 152а в м. Стойков Чарк, общ. Сърница. В разпита си свидетелят логично разяснява, че макар той самият да не е добил нищо в тези отдели - е получил възнаграждение за работа значително надвишаващо уговореното в трудовия му договор, именно - за да плаща от него на работниците, които е набавил, включително Б. Ц.. Изложеното от свидетеля намира потвърждение и в приложените като писмени доказателства по делото – негов трудов договор (л.66, л.65-гръб), съгласно който

трудовете му възнаграждение е 1010лв.-1160лв, и ведомостта за заплата, която е получил за месец април 2023г. (л.64) – в размер на 5989,43 лв. Само по себе си наивно би било да се допуска и че за директорът на ТП ДГС Селище, като работодател, не е било ясно, че работникът Х. няма как да добие сам такива обеми дървесина за съответния месец. В същия смисъл са и показанията на свидетеля Н. в частта им, в която сочи, че на месец един работник може да добие максимум 80 до 100 кубика. Отделно от това и самият работник – Б. Ц., макар да счита като „шеф“ Х. /Агата/, защото чрез него е получавал фактически възнаграждението си – в разпита си ясно заявява, че той и останалите заварените при проверката работници са работили „към ДГС Селище“.

В същото време показанията на свидетелят Р. М. са уклончиви и изпълнени с противоречия.

Свидетелят Р. М. от една страна първоначално отрича да е знаел, че И. Х. ще осигури и други работници, които да полагат труд в съответните отдели, и сочи, че ако знаел – щял да уведоми ръководството. Но при предявяване на саморъчно написаното от него по случая писмено сведение (л.17-гръб) - силно смутен признава да е написал, че Х. го е помолил в разрешителното за достъп до отделите да се впишат няколко човека, които да му помагат, както и че е „написал лицата в разрешителното, без да е искал да му показват документ за работа с МБТ /моторен бензинов трион/“. Потвърждава, че е заявил това и пред полицейския служител Шимов. В идентичен смисъл – в противоречие с показанията на свидетеля М., е и приложеното като доказателство по делото обяснение от него (л.74), в което също е посочил, че Хсанузун го е помолил да впише в заявлението имена на хора, които да помагат. За посочените фразантни противоречия в показанията си свидетелят така и не дава смислено обяснение, въпреки че е предупреден за отговорността за лъжесвидетелстване. По идентично отявляно неправдоподобен начин свидетелят отрича да е вписвал името на други лица, освен Х., в представени от самия жалбоподател като писмени доказателства по преписката заявления с № В-23-541/15.02.2023г. (л.26), и с № В-23-522-1/14.02.2023г.(л.96) от Р. М. до Директора на ТП ДГС Селище. Действително, в тях не фигурира името на конкретния работник – Б. Ц., но във връзка с това отричане следва да се посочи не само очевидно недобросъвестните заявления в някой от представените екземпляри (сравни л. 26 с л. 29), а също - че свидетелят признава да е вписал в заявленията името само на И. Х., но и без необходимост от специални знания и умения е абсолютно очевидно, че останалите имена в заявленията са изписани със същия почерк, с какъвто и името на Х.. В контекста и на показанията на свидетеля Н., който отрича да е изготвил и подписал представяните от жалбоподателя по преписката разрешителни – налага се извод или за лъжесвидетелстване от страна на служителите на ТП ДГС Селище, или за недобросъвестно поведение от страна на жалбоподателя – изразило се в представяне като доказателства пред административнонаказващия орган на документи – неистински или с невярно съдържание, което пък би имало значение за наказателната отговорност (чл. 308, чл. 311 НК) на съответното лице. Така или иначе необорените по делото показанията на свидетелите И. Х. (подкрепящи се и от останал я доказателствен материал) са напълно достатъчни, за да се

приеме за несъмнено установено, че именно директорът на ТП ДГС Селище, в качеството си на работодател, му е възложил осигуряването на работници, без писмен договор, на които е плащано от жалбоподателя чрез Х.; като следва да се има предвид, и че по този начин практически са спестени и дължимите застраховки и осигуровки за тези работници, сред които и Ц..

При така установената фактическа обстановка съдът достига до следните **правни изводи**:

Процесните АУАН и НП са издадени от компетентни органи в кръга на правомощията им, отговарят по форма и съдържание на изискванията по чл. 42, ал. 1, респ. чл. 57 от ЗАНН и са съставени в преклузивните срокове, предвидени в разпоредбата на чл. 34, ал. 1 и ал. 3 от ЗАНН.

От гореизложения ана.з на събраните по делото доказателства категорично и несъмнено се установява, че към момента на проверката на служителите на ДИТ-Пазарджик – Б. Ц. е полагал възмезден труд за ТП ДГС „Селище“ извършвайки дърводобив в отдел 152а на сечище в м. Стойков Чарк, общ. Сърница, без за това да е бил надлежно оформен, съобразно изискванията на чл. 62, ал.1 от КТ, писмен трудов договор. Установеното опосредяване на тези трудови правоотношения от друг работник на ТП ДГС „Селище“ – И. Х., не променя този извод, а напротив – потвърждава го, предвид показанията на последния, подкрепени и от писмените доказателства по делото.

Възражения на жалбоподателя са несъстоятелни:

Ана.зът на доказателствения материал, включително представен от самия жалбоподател, напълно оборва тезата, че като работодател – директорът на ТП ДГС „Селище“ не знаел за осигурените от Х. работници, полагащи труд за предприятието без договори. Независимо, че на конкретния работник Б. Ц. е заплащано опосредено – чрез друг работник на ТП ДГС Селище – правоотношението му с жалбоподателя има всички характеристики на трудово такова.

Това, че от описанието в наказателното постановление на обстоятелствата, при които е извършено нарушението (чл. 57, ал.1, т.5 ЗАНН) се разбира Михаил Кокумов да е заварен да работи (без сключен писмен трудов договор) не само в отдел 152а, а и в отдел 147г - с нищо не се отразява на законосъобразността на постановлението. Рамката на административното обвинение е напълно ясна, като санкционираното лице е имало възможност да се брани срещу всички конкретно описани факти - и затова с нищо не е нарушено правото му на защита. Недоказаността на част от тези факти не означава липса на административнонаказателна съставомерност на извършеното, тъй като такава се установява от останалите – описани в постановлението и доказани факти. Както е посочено и в мотивите по ТР № 8/16.09.2021г. на ОСС от I и II колегия на ВАС по т.д. № 1/2020г. - *„Обратното би означавал нарушителят да остане ненаказан при проведено пълно доказване на извършено административно нарушение от фактическа страна, т.е. да остане ненаказано противоправно поведение, което изпълва съдържанието на посочената*

в наказателното постановление законова разпоредба, който резултат противоречи на целите на административното наказание, регламентирани в чл. 12 ЗАНН.“

С оглед гореизложеното НП 13-2300398/29.09.2023г. на Директора на Дирекция „Инспекция по труда“ – Пазарджик следва да бъде потвърдено.

При този резултат по делото, на основание чл. 63д, ал.4 от ЗАНН и чл.143, ал.3 във вр. с чл.144 АПК, във вр. с чл.78, ал.8 ГПК, жалбоподателят следва да понесе разноските за юрисконсулт в размер на 100 лева, определен от съда в пределите по чл. 27е от Наредбата за заплащане на правната помощ - с оглед обема на осъществените процесуални действия от юрисконсулта на въззиваемата страна.

Така мотивиран и на основание чл. 63, ал. 2, т. 5 от ЗАНН, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА наказателно постановление НП 13-2300398/29.09.2023г. на Директора на Дирекция „Инспекция по труда“ – Пазарджик.

ОСЪЖДА ТП Държавно горско стопанство Селище с ЕИК:2016195800210, седА.ще и адрес на управление – м. „Селище“, община Сърница, да заплати на Дирекция "Инспекция по труда" - Пазарджик сумата от 100 /сто/ лева – разноски за юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Административен съд - Пазарджик в 14-дневен срок от съобщението за изготвянето му до страните.

Съдия при Районен съд – Велинград: _____